

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό Μυθιστόρημα

ΦΩΡΑ ΜΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Παραμέρισα τόν Άρτέμη, πλησίασα τόν Λεάνδρο και τού είπα:

—Λεάνδρε, παιδί μου, φύγε, σέ παρακαλώ εγώ, ή μητέρα σου.

—Ο Λεάνδρος με κούταξε διατακτικά στα μάτια.

—Φύγε, παιδί μου, τού Ξαναείπα. Φύγε...

Χαμίλωσε τά μάτια του και άπάντησε:

—Καλά, μητέρα, θά φύγω, άφου τού θέλεις. Άλλά... άλλα δέν θέλω νά σέ θλώπω νά κλαίς.

—Άνόητε! μουρμούρισε ατή τη στιγμή ό Άρτέμης, κутτάζοντας τού γιού του με λύσσα.

—Ο Λεάνδρος άκουσε τη λέξι ατή και γυρίζοντας πρός τού μέρος τού πατέρα του, τού φώναξε:

—Μή μου μιλάς έτσι. Σού απαγορεύω νά μου φέρνεσαι σάν νά είμαι σκύλος! Κατάλαδες; Κι' άν σκότωσες τη μητέρα μου —άκούς;— άν σκότωσες τη μητέρα μου, δέν θά σ' αφήσω νά σκοτώσης και τη...

—Ήθελε νά πη: «...και τη Φώρα». Τό κατάλαβα καλά αυτό. Εύτυχώς συγκρατήθηκε.

Τά λόγια τού όμως έξαγριώσανε τόν Άρτέμη. Και πρίν προλάβω νά τόν συγκρατήσω, ώρμησε σάν άστραπή έναντιον τού Λεάνδρου και τόν έμπάτασε!...

Έγιναν τόσο γρήγορα όλ' αυτά, τόσο άπρόσπτα, ώστε τά έχασα. Όστόσο πρόλασε και συγκράτησα τόν Άρτέμη.

—Στάθηκε! τού φώναξα έξαλλη. Μήν τόν άγγίζετε πειά... Θεέ μου, θά τραλαθώ!...

Ο Λεάνδρος είχε κοκκινίσει κι' έτρεμε όλόκληρος. Μολαυτά δέν κουνήθηκε άπ' τη θέσι του. Δέν σήκωσε τού χέρι του άπάνω στόν πατέρα του.

Τόν κούταξε μόνον και τά μάτια του άστραφταν.

—Άνόητε!... Παληόπαιδο! έβρουχηθή ό Άρτέμης.

—Σωπάτε! Σωπάτε! τού φώναξα. Δέν έπρεπε νά τόν χτυπήσετε. Λυπήθηκε με! Θά με ακούσετε!...

—Ήσυχάστε, μαμά, μου είπε με λυπημένη φωνή ό Λεάνδρος. Μήν άνησυχίτε. Σάς ζητώ συγγνώμη άν ζήναι αίτια νά ταραχθήτε.

Κατόπιν γύρισε στόν πατέρα του και τού φώναξε:

—Όσο για σάς, θά μου τού πληρώσετε μιά μέρα. Θά μου τού πληρώσετε άκριβά...

Ο Άρτέμης τού γύρισε τις πλάτες του.

Ύπηρχε κίνδυνος νά Ξαναπαχτούν. Έπητρα τού Λεάνδρο από τού χέρι και τόν παρέσυρα ως τού γραφείο του.

—Λεάνδρε, τού είπα, σέ παρακαλώ, άκούουθή με. Έλα μαζύ μου, παιδί μου.

Μ' άκούουθη χωρίς νά φέρη αντίρρηση. Μπήκαμε στό γραφείο και καθήσαμε πλάι-πλάι.

—Λεάνδρε, τού είπα, χαϊδεύοντας τά μαλλά του, καλό μου παιδί, σέ ικετεύω, μη δώσης πειά άφορμή σέ γκρίνιες. Θερμά σέ παρακαλώ, Λεάνδρε. Δέν ζέρεις πόσο με σκοτάνουν. Μήν αντίμιλάς στόν πατέρα σου...

—Είν' ένας άθλιος, μαμά!

—Τό ζέρω, δυστυχώς. Μά μήν τόν έρεθίζς. Κάμε ύπομονή, όπως κάνω κι' εγώ...

—Ός πότε, μαμά;

—Γιά λίγον καιρό άκόμα. Κι' όλα θά τελειώσουν. Ναι, όλα θά τελειώσουν... Μου τού υπόσχεσαι, Λεάνδρε;

—Ναι, μαμά, σού τού υπόσχομαι. Φταίνει νά τελειώση πολύ γρήγορα ατή ή ιστορία.

—Θά τελειώση, παιδί μου.

—Κι' όμως ύπομένεις τις ιδιοτροπίες του. Ύποφέρεις, μαμά. Και δέν μπορώ νά σέ θλώπω νά κλαίς. Δέν μπορώ...

—Αναστενάα, χωρίς ν' άπατήσω.

—Πάντως θά κάμω ό,τι μου λές, ό,τι μου ζητάς, συνέχισε ό Λεάνδρος. Θά τού κάμω με τήν έλπιδα πώς θά λυτρωθώμε μιά μέρα άπ' τήν τυραννία τού πατέρα μου.

—Έτσι δέν είνε, μαμά;

—Ναι, ψιθύρισα.

—Σ' εύχαριστώ. Και τώρα πρέπει νά φύγω.

—Νά φύγης; ρώτησα έξαφνιασμένη.

—Ναι, δέν πρέπει, δέν θέλω, δέν μπορώ νά μένω εδώ. Θά πάω νά κοιμηθώ έξω άπόψε.

Έίχα σαστίσει και τόν κούταξα χωρίς νά μιλώ.

Ο Λεάνδρος πήρε από τού τραπέζι τού άκουστικό τού τηλεφώνου.

—Τί θά κάμης, παιδί μου; τόν ρώτησα.

—Θά τηλεφωνήσω στή «Μινέρβα» νά μου κρατήσουν ένα κρεβάτι.

—Όχι, Λεάνδρε. Δέν πρέπει, δέν είνε σωστό αυτό. Μείνε σπύτι σου, παιδί μου.

—Δέν μπορώ, μαμά. Θ' άναγκαστώ νά τόν σκοτώσω! Ναι, νά τόν σκοτώσω!

—Λεάνδρε!

—Σού ζητώ συγγνώμη, άλλα δέν ύποφέρω πειά ατή τήν κατάσταση.

—Όποτε θές νά φύγης;

—Πρέπει, μαμά.

—Θά μ' αφήσης μόνη, Λεάνδρε;

Τά λόγια μου αυτά, τά τόσο θλιμμένα, τόν εκλόνησαν. Παράτησε τού άκουστικό και πήρε τά μάτια του άπάνω μου.

Άρκετες στιγμές έμειναν έτσι αλληλοκουταζόμενοι. Τά ώλέμισμα μας μιλούσαν καλύτερα άπ' τά χείλη μας.

Τά μάτια του Λεάνδρου είχαν θουρκώσει.

Έγώ έκλαιγα.

—Θά μείνω, είπε τέλος ό Λεάνδρος άναστενάζοντας. Ναι, θά μείνω. Γιά σένα, Φώρα...

—Σάπα! τού ψιθύρισα άνατριχιάζοντας.

—Άν ζέρατε πόσο είμαι δυστυχισμένος, πόσο ύποφέρω, μου είπα.

—Κι' εγώ ύποφέρω, Λεάνδρε. "Ας έλπίζουμε όμως στό Θεό κι' όλα θά περάσουν.

—Μακάρι νά γίνη έτσι.

—Θά γίνη, Λεάνδρε. Δέν έχεις έμπιστοσύνη σέ μένα;

—Ω, ναι, ναι.

—Πήγαινε λοιπόν τώρα στό δωμάτιό σου. Και μη δώσης πειά άφορμή στόν πατέρα σου.

—Θα σ' ύποκούσω, μαμά.

Σηκώθηκε άπάνω, με πλησίασε και θέλησε νά μου φιλήση τού χέρι.

—Καληνύχτα, Φώρα!

Τραθήχτικα πίσω τρομαγμένη.

—Έλεος, Λεάνδρε, σέ ικετεύω! ψιθύρισα. Λυπήσου με. "Αν σ' άκούοι ό πατέρας σου!...

Η μεγάλη μου ταραχή τόν έφερε στόν έαυτό του. Με καληνύχτισε και θγήκε έξω με σκυμμένο τού κεφάλι.

Σέ λίγο άκουσα τήν πόρτα τής κάμαρας του νά κλείνη πίσω του. "Ησυχασά είνι λίγο, μά ήμιον τρομερά έξαλλημένη. Κάθησα σ' ένα κάθισμα κι' άκούμπησα τού κεφάλι μου άνάμεσα στά δύο μου χέρια.

Τί ζωή, Θεέ μου, τί ζωή!...

Πέντε λεπτά πέρασαν.

Κι' άξαφνα άκουσα στό διάδρομο τού βαρού θύμα τού Άρτέμη.

Έίχε άκούσει τού Λεάνδρου πούφυγε και έρχοταν νά δη τί γίνομαι.

Σέ λίγο στάθηκε μπρός στήν πόρτα τού γραφείου. Σήκωσα τά μάτια μου και τόν κούταξα.

Δέν μου μίλησε, δέν μου είπε λέξι. Με κούταζε κι' αυτός θυμωμένα.

Τέλος μήκη μέσα στό γραφείο, έκλεισε τήν πόρτα πίσω του και μου είπα:

—Κάθησε, Φώρα.

Έκάθησα ή μάλλον σωριάστικα σ' ένα κάθισμα.

Ο Άρτέμης έκοβε βόλτες έμπρός μου. Αυτό κράτησε άρκετη ώρα.

Πήρε άπ' τού τραπέζι τού άκουστικό τού τηλεφώνου...

"Αρχισα να έκνευρίζομαι.
Τέλος στάθηκε αντίκρου μου και μου είπε:
—"Άκουσε, Φλώρα. Θέλω να μου απαντήσεις ειλικρινώς στις ερωτήσεις που θα σου κάω. Μου ύπόσχεσαι ότι θα φανής ειλικρινής μαζί μου;

—Ναι, τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησα

—Εὐχαριστῶ!

Μεσολάβησε πάλι ὀλιγόστιγμη σιωπῆ.

"Ὁ Ἄρτεμης ἀνοίξε τὴν πόρτα, κύτταξε ἔξω καὶ τὴν ξανάκλεισε πάλι. Ἦρθε κοντὰ μου καὶ μου εἶπε:

—"Ὁμολογεῖς, Φλώρα, ὅτι δὲν μποροῦμε πειὰ νὰ ζήσουμε μαζί;

—Ξαφνιάστηκα.

Δὲν περίμενα τὴν ἐρώτην αὐτῆ. Κι' ἀπόμεινα βουθῆ, μὴ ξέροντας τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

—Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; μοῦ εἶπε. Κι' ὅμως ὑποσχέθηκες νὰ εἶσαι ειλικρινής μαζί μου. Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, τὸ ἀπατῶ, πὲς μου: Θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὴν ἐλευθερία σου;

Καὶ πάλιν δὲν ἀπάντησα.

Δὲν εἶχα τὴ δύναμι. Ἐδισταξα, πνιγόμενος.

Μὰ ὁ Ἄρτεμης εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του, ἐννοοῦσε νὰ τελεωθῆ.

—"Ἀπάντησέ μου λοιπόν, Φλώρα, μοῦ εἶπε. Μὴ διατάξεις, μὴ φοβάσαι. Δὲν θὰ θυμῶσω μαζί σου. Δὲν θὰ παρανομηθῶ. Ἐγώ, ὁ ἀγριος, ἐγώ ὁ ἀκαρδος, ὅπως μὴ λέει καὶ τὸ ἴδιο τὸ παιδί μου, θὰ σ' ἀκούσω ἤρεμα καὶ θὰ κάνω ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμεῖς, χωρὶς φωνές καὶ παρεξηγήσεις. Σ' ἐρωτῶ λοιπόν καὶ πάλιν: Ἐπιθυμεῖς νὰ φύγεις ἀπὸ κοντὰ μου;

—"Θεέ μου! Μὴ με θασανίζετε, ψιθύρισα καὶ τὰ μάτια μου θούρκωσαν.

"Ὁ Ἄρτεμης ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι, γέματη ἀνυπομονήσια.

—Μὰ δὲν σὲ θασανίζω, ἀγαπητῆ μου, μοῦ εἶπε. Ἀντιθέτως μάλιστα ζητῶ νὰ μάθω τίς διαθέσεις σου. Θέλεις τὴν ἐλευθερία σου; Ἢ σοῦ τὴ δώσω.

Τὶ ἔβλεπε ὁ Ἄρτεμης, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά καὶ προσπαθώντας νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσω; Ἐνομιέει πὼς θὰ εδείχνα μετάνοια, πὼς θὰ ριχιόμουν στὴν ἀγκαλιά του, πὼς ἡ ἀποφασιστικὴ στάσις του θὰ μ' ἐτρόμαξε καὶ θὰ μὲ λύγισε;

Ἔτσι φανταζόμουν.

Κι' ὅμως δὲν εἶχα δίκιο.

"Ὁ Ἄρτεμης δὲν ἔκανε διπλωματίας. Δὲν προσποιόταν. Μιλοῦσε σοβαρά. Καὶ μοῦ τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ ἀμέσως.

—Βλέπω πὼς διατάξεις νὰ μοῦ ἀπαντήσης σ' αὐτὸ ποῦ σ' ἐρωτῶ, Φλώρα, μοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω γιατί διατάξεις ἀκριβῶς. Πίστευω, ἀν αὐτὸ συμβαίνει, γιατί φοβῶμαι μήπως ἡ ἀπόφασίς σου γίνῃ ἀφορμὴ νὰ καταστραφῇ ὁ πατέρας σου, σὲ πληροσφῶ δὲι ἀπατάσαι. Ὅχι λοιπόν, ἀγαπητῆ μου, δὲν θὰ φανῶ κακός, δὲν θὰ φαῶ ἐκδικητικός. Ἔτι κι' ἂν συμβῆ. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτὸ. Ἐνίσχυσα, πρὸς χάριν σου, τὸν πατέρα σου οἰκονομικῶς. Λοιπὸν δὲν θὰ ζητήσω τίποτε πίσω, ὅποιαδήποτε ἀπάντησιν κι' ἂν μοῦ δώσης...

Τὸν κούτασα κατάπληκτῃ.

—Σὲ ξαφνιάσανε τὰ λόγια μου; μοῦ εἶπε χαμογελώντας πικρά. Ἴσως νὰ ἔχης δίκιο. Λένε πὼς εἶμαι κακὸς καὶ γιὰ νὰ τὸ λένε, θὰ εἶμαι ἀσφαλῶς. Τί φταίω ἐγώ γι' αὐτὸ; Ἔτσι ἐπλάσθηκα. Μιλῶ ὀλίπεις μὲ σκληρῆ ειλικρινεία εἰς ἕναρδος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Λοιπὸν, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ἐγώ, ὁ τόσο κακὸς κι' ἀκαρδος, θέλω νὰ φαῶ καλός, θέλω ν' ἀντιδράσω κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, θέλω ν' ἀφήσω νὰ μιλήσῃ ἡ καρδιά μου. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω: Κι' ἂν ἀκόμα μοῦ δείξης τὴν πιὺ προσθητικὴν ειλικρινεία, κι' ἂν ἀκόμα φύγῃς ἀπὸ κοντὰ μου, ἐγώ ὁ σκληρὸς Ἄρτεμης θὰ σκόψω τὸ κεφάλι τὸ γύπτημα αὐτὸ τῆς μοίρας καὶ θὰ σοῦ δώσω φιλικὰ τὸ χέρι, γιὰ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Μὲ καταλαβαίνει, παιδί μου;

Ποτὲ δὲν εἶχα συγκινηθῆ τόσο.

Ποτὲ ἡ καρδιά μου δὲν γύπτησε τόσο δυνατὰ.

Ποτὲ στὴ ζωῆ μου δὲν θρέθηκε σὲ τόσο δύσκολη περίστασι.

"Ὁ Ἄρτεμης, ὁ κακὸς, ὁ χυδαῖος, ὁ ἀγριος, ὁ σύζυγος μὲ

τὴν πέτρινη καρδιά, εἶχε γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος, μὲ ἐκμηδένισε τὴν καλωσύνη του καὶ τὴν γεναιοσυνυχία του.

Καὶ τώρα πλέον;

Τὶ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσω;

Θὰ τοῦ ἔλεγα πὼς τὸν περιφρονῶ καὶ πὼς θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ του; Ἢ πλήρωνα τὴν καλωσύνη του μ' ἀχαριστία;

Δὲν ἔπρεπε νὰ πῶ στὰ γόνατά του καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην;

Δὲν ἔπρεπε νὰ ριχθῶ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ φωνάξω;

—"Ἐλεος! Συχώρησέ με! Σ' ἀγαπῶ! Σοῦ μονάχα ἀξίζεις ὅλη μου τὴν ἀγάπη, σὲ σένα ἀνήκει ἡ καρδιά μου κι' ὅλη μου ἡ ζωῆ, ἔλεος, ἔλεος!...

Αὐτὰ τοιμαζόμουν νὰ τοῦ πῶ, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ συγκρατήθηκα. Μιά σκέψι, μιὰ τρομερὴ σκέψι πέρασε σὸ μου ἔσω μου.

"Ἄν ὁ Ἄρτεμης δὲν μιλοῦσε μὲ ειλικρινεία;

"Ἄν ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν, παρὰ προσποιήσις καὶ ψευτιά;

"Ἄν τὰ ἔκανε γιὰ νὰ μὲ ξεπατήσῃ, γιὰ νὰ μὲ παρασύρῃ, γιὰ νὰ πῶ ἀκριβῶς στὴν ἀγκαλιά του;

"Ἢ σκέψις αὐτὲς μὲ πάγωσαν.

Συγκρατήθηκα.

Ξαναθρέθηκα τὴν ψυχραιμία μου.

Κι' ἀπόμεινα βουθῆ πάλι, μὴν ξέροντας τί νὰ πῶ, τί νὰ κάω, τί τὸ στάσι νὰ κρατήσω.

Μὰ ὁ Ἄρτεμης ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φτάσῃ σ' ἕνα τέλος.

Καὶ βλέποντάς με νὰ μὴ μιλῶ, μοῦ εἶπε:

—Δὲν ἀποφασίσαις ἀκόμα, Φλώρα;

Σκέφτηκα τότε νὰ κερδίσω καιρὸ.

Καὶ τοῦ ἀπάντησα:

—"Ὅχι.

—Κι' ὅμως, περιμένω τὴν ἀπάντησί σου.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα ἀμέσως σ' αὐτὰ ποῦ μὲ ρωτᾷτε, ψιθύρισα.

—Δὲν μπορεῖς;

—"Ὅχι.

—Γιατί, Φλώρα;

—Πρέπει νὰ μοῦ δώσετε ὀλίγων ἡμερῶν καιρὸ.

—Κι' ὅμως, εἶμαι βέβαιος πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ ἀπαντήσης τώρα ἀμέσως. —Σὰς παρακαλῶ, ὄχι.

Τὸ πρόσωπό του ἄρχισε νὰ κοκκινίσῃ.

Τὰ μάτια του ἀστράφταν.

Ἐτρόμαξα.

Τὶ συνέβαινε;

Ἦταν ἡ ἀπογοήτευσίς;

Ἦταν ὁ θυμός;

Μὰ ὁ Ἄρτεμης δὲν ἦταν κούτος ἄνθρωπος. Ἦταν ἀρκετὰ ἐξυπνος. Καὶ μόλις εἶδε τὰ μάτια μου καρφωμένα ἀπάνω του, νὰ τὸν ξεετᾶζον περίεργα, γύρισε ἀπότομα τίς πλάτες του κι' ἄρχισε νὰ κἀνθ ἄλλες σὸ δωμάτιο.

Γιατί τὸ ἔκανε αὐτὸ;

"Ἄ, δὲν εἶχα καμιά ἀμφιβολία σχετικῶς.

Συγκρατοῦσε τὸ θυμὸ του.

Ἔπαιξε μαζί μου, ὅπως τὸ ποτικὶ μὲ τὴ γάτα!

Κρυθόταν...

"Ἄν ἀφῆνε τὸ θυμὸ του νὰ τὸν κυριέσῃ, θὰ ἐπρόδιδε τὰ αἰσθημάτα του, τοὺς σκοποὺς του, τὴν πονηρία του ὅλη, ὅλη του τὴν τακτική.

Τὸν παρακολουθοῦσα σιωπηλῆ.

Φαίνεται πὼς ὁ θυμός του δὲν εἶχε ὄρια, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἀπέφυγε τὸ σχεδίου του.

"Ἀρριε!...

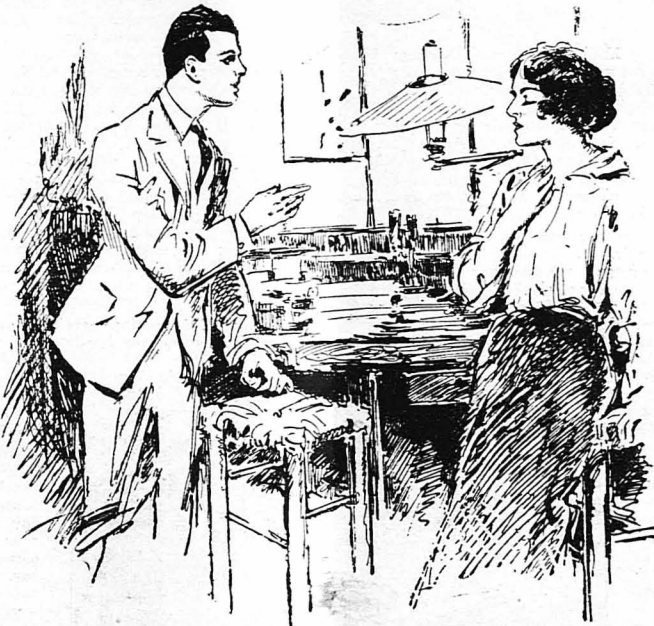
"Ἦπρηξε κίνδυνος, ἔτσι ποῦ καθόμουν, νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ μὲ πνίξῃ. Ὡστόσο, σκεφτόμουν καὶ τὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀκόμα μ' ἀδιαφορία. Προτιμοῦσα νὰ μὲ θανατώσῃ, παρὰ νὰ βρεθῶ στὴν ἀγκαλιά του...

"Ἡ ἱστορία αὐτὴ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα.

Ἔλεος, ὅταν κατάρθωσε νὰ συγκατῆται τὰ νεῦρα του, ὅταν κυριάρχησε ἐντελῶς πάνω στὸν ἑαυτὸ του, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—"Ὡστε, Φλώρα, δὲν θὰ μοῦ δώσης, ἀγαπητῆ μου, τὴν ἀπάντησιν ποῦ σοῦ ζητήσα;

(Ἀκολουθεῖ)

Τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένη....